

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 287/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2013 prerokoval oznámenie JUDr. Štefana Harabina o námietke predpojatosti voči sudcovi Ústavného súdu Slovenskej republiky Ladislavovi Oroszovi v konaní vo veci sťažnosti JUDr. P. P. vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 10669/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky Ladislav Orosz je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 10669/2013.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. apríla 2013 doručené podanie JUDr. Štefana Harabina, predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“), č. k. KP 3/2013-13 z 28. marca 2013, ktorým podal námietku zaujatosti proti sudcovi ústavného súdu JUDr. Ladislavovi Oroszovi vo veci

sťažnosti JUDr. P. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), proti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10669/2013. Sťažovateľ v tomto konaní namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Ndz 4/2012 z 26. novembra 2012.

Námietku predpojatosti voči sudcovi ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi navrhovateľ v podstatnom odôvodnil tým, že «sa prostredníctvom médií opakovane negatívne vyjadril k mojej odbornosti a kvalifikovanosti, najmä v súvislosti s legitimitou zastávania funkcie predsedu Najvyššieho súdu (v rokoch 1998-2003). Možno uviesť napríklad správu vydanú SITA (tlačová agentúra) z 15. októbra 2000, kde Ladislav Orosz vtedy ako predseda Ústavnoprávneho výboru parlamentu uviedol, že „spôsob konania predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Harabina je taký, že by bolo v záujme autority sudcovského stavu, aby ho vo funkcii nahradil niekto iný“. V ďalšej správe pre SITA Ladislav Orosz uviedol okrem iného, že Štefana Harabina možno odvolať aj podľa platného právneho stavu a bude to aj v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Vzhľadom na tieto vyjadrenia Ladislava Orosza sa dalo tiež očakávať, že bude rovnako negatívne pristupovať k mojej osobe aj v tomto konaní. Opodstatnenosť týchto obáv odôvodňuje aj rozhodnutie samotného Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 352/2010-6 z 20. októbra 2010, ktorým senát Ústavného súdu vylúčil Ladislava Orosza z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom pod č. IV. ÚS 345/09 vo vzťahu k mojej osobe ako účastníkovi iného konania pred Ústavným súdom, a to bezprostredne už pred prejednávaním mojej disciplinárnej veci...

Objektívnosť sudcu Ladislava Orosza v ostatnom čase je spochybnená aj v dôsledku ním samým vymysleného nátlaku na jeho osobu (prostredníctvom manželky), v súvislosti s konaním o ústavnosti Špeciálneho súdu (voči zriadeniu ktorého sťažovateľ mal od začiatku námietky). Nepravdivosť nátlaku sa potvrdila právoplatným uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície v Košiciach, ČVS: ORP-97/4-OVK-KE-2011 zo 14. júna 2011, ktorým sa zastavilo trestné stíhanie vo veci narkotického útoku na manželku sudcu Orosza s tým, že po rozsiahlom dokazovaní bolo preukázané, že

narkotický útok sa na jeho manželku nestal. Nemožno mať istotu o nestrannosti sudcu, ktorý mystifikuje verejnosť a prispôsobuje fakty svojmu záujmu...

Okrem všetkých týchto dôkazov poukazujem aj na obsah mojich mediálnych vystúpení na adresu sudcu JUDr. Ladislava Orosza, z ktorých jednoznačne vyplýva, že môj zverejňovaný postoj k jeho osobe vzbudzuje vážne pochybnosti o tom, že sudca JUDr. Orosz bude nestranne a nezaujato rozhodovať o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým na základe mojej námietky zaujatosti, bol sudca JUDr. T. vylúčený z konania a rozhodovania vecí, v ktorej som účastníkom.».

V závere svojho podania navrhovateľ poukázal na Bangalórske zásady správania sudcov, ako aj na negatívne vzťahy medzi ním a Ladislavom Oroszom, ktoré vyplývajú z už uvedeného.

Vec bola v súlade s aktuálnym rozvrhom práce ústavného súdu (ďalej len „rozvrh práce“) predsedníčkou ústavného súdu pridelená na prerokovanie a rozhodnutie I. senátu ústavného súdu.

Podľa § 27 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sudca je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nepredpojatosti.

Podľa § 28 ods. 1 zákona o ústavnom súde účastník konania môže vyhlásiť, že niektorého zo sudcov odmieta pre jeho predpojatosť. Ak dôvody, ktoré vedú k vyhláseniu o odmietnutí sudcu pre jeho predpojatosť, vznikli do začiatku ústneho pojednávania, môže ju účastník konania vyhlásiť najneskôr na začiatku ústneho pojednávania. Ak dôvody, ktoré vedú k vyhláseniu o odmietnutí sudcu pre jeho predpojatosť, vznikli v priebehu prvého ústneho pojednávania, môže ju účastník konania vyhlásiť bez zbytočného odkladu. Na neskoršie vyhlásenie o odmietnutí sudcu pre predpojatosť sa neprihliada a ústavný súd

už o ňom nerozhoduje. Podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcu pre predpojatosť rozhodne iný senát; odmietnutý člen senátu nehlasuje. Pri rovnosti hlasov rozhoduje hlas predsedajúceho.

Podľa čl. IV bodu 1 rozvrhu práce o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhoduje I. senát, ak ide o sudcov IV. senátu.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že existenciu nestrannosti sudcu treba posudzovať podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (III. ÚS 16/00). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkovi postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 158/08).

Sudca ústavného súdu Ladislav Orosz k námietke zaujatosti podanej navrhovateľom uviedol, že «Dňa 5. apríla 2013 bol Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) doručený prípis JUDr. Štefana Harabina, predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), č. KP 3/2013-13 z 28. marca 2013, v ktorom vzniesol námietku predpojatosti proti mojej osobe vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 10669/2013 (označená vec mi bola pridelená ako sudcovi spravodajcovi), ku ktorej predkladám nasledovné vyjadrenie:

Predseda najvyššieho súdu v označenom prípise formuluje tri relatívne samostatné námietky proti mojej osobe, ktoré majú zakladať moju predpojatosť pri rozhodovaní o veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10669/2013.

1. Prvá námietka je formulovaná v zásade identicky, resp. porovnateľným spôsobom ako všetky ďalšie ním dosiaľ vznesené námietky predpojatosti proti mojej osobe (napr.

vo veciach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 75/09, sp. zn. II. ÚS 340/09, sp. zn. IV. ÚS 345/09, sp. zn. IV. ÚS 479/2011, sp. zn. PL. ÚS 92/2011, sp. zn. PL. ÚS 93/2011, sp. zn. Rvp 264/2011 sp. zn. Rvp 449/2011, sp. zn. Rvp 833/2011, sp. zn. Rvp 1607/2011, sp. zn. Rvp 3307/2011, sp. zn. Rvp 4053/2011, sp. zn. IV. ÚS 85/2012, sp. zn. IV. ÚS 138/2012, sp. zn. Rvp 2069/2012, sp. zn. Rvp 3869/2012, sp. zn. Rvp 4915/2012, sp. zn. IV. ÚS 341/2012, sp. zn. IV. ÚS 344/2012, sp. zn. Rvp 6574/2012, sp. zn. Rvp 11175/2012, sp. zn. Rvp 264/2012 – spolu celkom 31 námietok predpojatosti, z toho 4 v plenárnych veciach); jej podstata spočíva v tvrdení, že som sa v minulosti (ako poslanec Národnej rady Slovenskej republiky) viackrát negatívne vyjadroval prostredníctvom médií k jeho odbornosti a osobnostným kvalitám, čo zakladá jeho obavy z toho, že aj v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 10669/2013 budem k jeho osobe, resp. najvyššiemu súdu, ktorý ako štatutárny orgán zastupuje, pristupovať negatívne. Vo všetkých uvedených veciach som na JUDr. Štefanom Harabinom uplatnené námietky predpojatosti reagoval svojimi vyjadreniami, na ktoré v podrobnostiach v záujme hospodárnosti odkazujem aj v tomto prípade, a na tomto základe konštatujem, že prvú z námietok vznesenú predsedom najvyššieho súdu proti mojej osobe považujem za nedôvodnú.

2. Druhá námietka je založená na argumentácii, že moju nestrannosť spochybňuje skutočnosť, že som si (podľa tvrdenia JUDr. Štefana Harabina) mal vymyslieť nátlak na moju osobu prostredníctvom útoku na moju manželku, pričom v tejto súvislosti JUDr. Štefan Harabin poukazuje na uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície v Košiciach, ČVS: ORP-97/4-OVK-KE-2011 zo 14. júna 2011, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie vo veci narkotického útoku na moju manželku, a uvádza, že „Nemožno mať istotu o nestrannosti sudcu, ktorý mystifikuje verejnosť a prispôsobuje fakty svojmu záujmu.“. Podotýkam, že obdobne argumentoval JUDr. Štefan Harabin aj vo svojej námietke, ktorou sa domáhal môjho vylúčenia z rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2433/2012 (o tejto námietke rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 598/2012-27 z 12. decembra 2012 tak, že ma z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci nevyľúčil, pozn.).

V súvislosti s citovaným (obdobne ako vo svojom vyjadrení k námietke predpojatosti uplatnenej v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 2433/2012)

konštatujem, že predseda najvyššieho súdu sa v záujme môjho vylúčenia z rozhodovania veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10669/2013 uchýlil k hrubým invektívam voči mojej osobe, ktoré nemajú žiadny reálny základ. Necítim potrebu bližšie sa vyjadrovať k skutkovým okolnostiam označenej trestnej veci, ktoré ma viedli k úsudku, ktorý som v reakcii na vyjadrenie predsedníčky ústavného súdu z 20. mája 2009 (pozri http://www.concourt.sk/sk/Tlacove_spravy/2009/TS_20090520_3.pdf), v záujme spresnenia a vysvetlenia v ňom uvádzaných skutočností, s primeranou obozretnosťou vyjadril v mojom vyhlásení z 20. mája 2009 (http://www.concourt.sk/sk/Tlacove_spravy/2009/TS_20090520_4.pdf), a to aj preto, že sudcovia ústavného súdu, ktorí by mali rozhodovať o námietke predpojatosti vznesenej proti mojej osobe predsedom najvyššieho súdu, sú o týchto skutočnostiach podrobne informovaní. Obmedzím sa len na konštatovanie, že predseda najvyššieho súdu mi svojou argumentáciou v podstate odopiera právo vytvoriť si vlastný úsudok o skutočnostiach, ktoré sa traumatizujúcim spôsobom dotkli mojej manželky, a tým nepochybne aj mojej osoby. Ide pritom o skutočnosti, o ktorých som získal poznatky nielen nepriamo prostredníctvom mojej manželky, príp. ďalších osôb, ale aj také, ktorých som bol priamym svedkom (stav, v akom som našiel svoju manželku v noci zo 16. na 17. apríla 2009), a ktoré sa následne premietli aj do obsahu trestného oznámenia mojej manželky v označenej trestnej veci. V tejto súvislosti považujem za potrebné zdôrazniť, že aj sudcovi ústavného súdu Ústava Slovenskej republiky garantuje prostredníctvom čl. 24 ods. 1 (sloboda myslenia) právo vytvoriť si úsudok o skutočnostiach, ktoré sa dotýkajú jeho osoby, ako aj jeho najbližších. Vzhľadom na uvedené aj druhú námietku vznesenú predsedom najvyššieho súdu považujem za nedôvodnú a zároveň účelovú.

3. V rámci tretej námietky JUDr. Štefan Harabin poukazuje na obsah svojich vlastných „mediálnych vystúpení na adresu sudcu JUDr. Ladislava Orosza, z ktorých jednoznačne vyplýva, že môj zverejňovaný postoj k jeho osobe vzbudzuje vážne pochybnosti o tom, že sudca JUDr. Orosz bude nestranné a nezaujato rozhodovať o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým na základe mojej námietky zaujatosti bol sudca JUDr. T. vylúčený z konania a rozhodovania veci, v ktorej som účastníkom.“

Citovaný text podľa môjho názoru zjavne preukazuje účelovosť mediálnych a iných útokov predsedu najvyššieho súdu proti mojej osobe, ktorým som bol v ostatnom období

vystavený. Ich účelom je preukázať aj touto formou odôvodnenosť jeho tvrdenia, že nie som spôsobilý o veciach, ktoré sa ho priamo (ako sťažovateľa alebo ako účastníka konania, proti ktorému návrh na začatie konania pred ústavným súdom smeruje) alebo nepriamo (ako štatutárneho zástupcu najvyššieho súdu vo veciach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam, alebo postupom najvyššieho súdu) dotýkajú, rozhodovať objektívne a nestranne. Predseda najvyššieho súdu sa totiž usiluje o to, aby som bol z rozhodovania o veciach, ktoré sa ho priamo alebo nepriamo dotýkajú, permanentne vylučovaný ako sudca, ktorého konsolidované právne názory mu nekonvenujú, pričom si je zároveň vedomý, že odo mňa nikdy v minulosti a ani v súčasnosti nemôže očakávať žiadnu servilnosť či inú formu ústretovosti.

Ako účelovo motivovaný útok proti mojej osobe zo strany JUDr. Štefana Harabina považujem predovšetkým skutočnosť, že menovaný podal 22. februára 2013 proti mojej osobe oznámenie o skutočnostiach, ktoré majú nasvedčovať, že som spáchal trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona (ďalej len „trestné oznámenie“), ale tiež aj skutočnosť, že v televízii TA3 v reláciách „Téma dňa“ odvysielaných 21. februára 2013 a 11. marca 2013 formuloval proti mojej osobe hrubé invectívy.

V nadväznosti na tieto skutočnosti som v liste z 28. marca 2013 adresovanom predsedníčke ústavného súdu v súlade s § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov oznámil, že ide o také skutočnosti, na základe ktorých „by mohli z objektívneho hľadiska vzniknúť pochybnosti o mojej spôsobilosti rozhodovať nezaujato a nestranne o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, prostredníctvom ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd postupom alebo rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktorý JUDr. Štefan Harabin v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) ako štatutárny orgán zastupuje.“. Zároveň som predsedníčku ústavného súdu požiadal, aby moje oznámenie predložila na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je podľa platného rozvrhu práce ústavného súdu príslušný rozhodnúť o mojom (ne)vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie vo veciach označených v prílohe tohto oznámenia (súčasťou prílohy je aj vec vedená po sp. zn. Rvp 10669/2013, pozn.).

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného zástavám síce na jednej strane názor, že námietky predpojatosti uplatňované JUDr. Štefanom Harabinom proti mojej osobe sú buď nedôvodné, alebo zjavne účelové, ale na druhej strane musím konštatovať, že predsedovi najvyššieho súdu sa prostredníctvom nich objektívne „podarilo“ vytvoriť stav, ktorý môže vyvolávať pochybnosti o mojej spôsobilosti rozhodovať o veciach, ktoré sa ho priamo alebo nepriamo dotýkajú, nezaujato a nestranne.

Za týchto okolností nepovažujem za vhodné formulovať jednoznačný postoj k otázke, či mám byť z rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 10669/2013 vylúčený, a očakávam, že príslušný senát ústavného súdu objektívne a nestranne vyhodnotí všetky súvisiace skutočnosti a na tomto základe o námietke predpojatosti JUDr. Štefana Harabina spravodlivo rozhodne.

Nad rámec uvedeného považujem zároveň za potrebné pripomenúť, že dosiaľ vzniesol predseda najvyššieho súdu proti mojej osobe námietku predpojatosti v 32 veciach (z toho v štyroch plenárnych veciach), pričom až na jednu výnimku som v týchto veciach nebol príslušným senátom, resp. plénom ústavného súdu vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie.».

V okolnostiach danej veci sťažnosť sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 7 Ndz 4/2012 z 26. novembra 2012, ktorým najvyšší súd v právnej veci sťažovateľa proti navrhovateľovi o nezákonnom zásahu verejnej správy spočívajúcom v nevyplatení odmeny pri životnom jubileu 50 rokov, o námietke zaujatosti podanej navrhovateľom v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 S 196/2012 rozhodol o vylúčení sudcu Krajského súdu v Bratislave JUDr. M. T. z prerokovávanía a rozhodovania predmetnej veci. Sťažnosť je ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 10669/2013 a bola pridelená sudcovi Ladislavovi Oroszovi ako sudcovi spravodajcovi.

Zákon o ústavnom súde obsahuje výslovnú úpravu o vylúčení sudcu ústavného súdu z výkonu sudcovskej funkcie v ustanoveniach § 27 a § 28, ktoré v relevantnom znení ustanovujú:

Sudca je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho predpojatosti (§ 27 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Účastník konania môže vyhlásiť, že niektorého zo sudcov odmieta pre jeho predpojatosť (§ 28 ods. 1 prvá veta zákona o ústavnom súde).

Podľa ustanovenia § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcov pre predpojatosť rozhodne iný senát.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že existenciu nestrannosti sudcu treba posudzovať podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (III. ÚS 16/00).

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už uviedol, že sudca môže byť subjektívne absolútne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. Z tohto hľadiska preto nezáleží ani na tom, že sudca sa k návrhu na jeho vylúčenie vyjadril v tom zmysle, že sa vnútorne necíti byť zaujatý. Rozhodujúce nie je jeho stanovisko, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach strán a verejnosti (III. ÚS 24/05).

Existencia nestrannosti musí byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (III. ÚS 16/00).

Z judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že objektívna nestrannosť sa nikdy neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. V danom prípade teda platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Objektívna nestrannosť sudcu je založená na vonkajších prejavoch previazanosti sudcu s prerokúvaným prípadom, či jeho vzťahom k účastníkom (resp. vedľajším účastníkom) konania.

Navrhovateľ vo vzťahu k dôvodom podanej námietky predpojatosti poukazuje najmä na to, že

- sudca Ladislav Orosz sa negatívne vyjadroval k jeho odborným schopnostiam a osobnostným vlastnostiam v čase vykonávania funkcie poslanca Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) na schôdzi národnej rady, ako aj pre médiá,

- nestrannosť sudcu Ladislava Orosza spochybňuje jeho vlastný postoj a reakcia na okolnosti týkajúce sa útoku na jeho manželku v súvislosti s rozhodovaním ústavného súdu o veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 17/08, ktorý mal vyvolať nátlak na osobu sudcu a ktorý bol podľa navrhovateľa vymyslený,

- jeho vlastné medializované výroky, z ktorých vyplýva jeho jednoznačne negatívny postoj voči Ladislavovi Oroszovi, sú dôvodom vzniku pochybností o nestrannosti sudcu Ladislava Orosza.

Podľa názoru ústavného súdu obsah vyjadrení vyslovených sudcom v rámci jeho prechádzajúceho pôsobenia vo verejnej funkcii poslanca národnej rady smerujúci proti konkrétnej osobe, resp. negatívne hodnotenie osobnostných alebo odborných kvalít tejto osoby, ktorá sa následne stane účastníkom konania, v ktorom má o jej právach a právom chránených záujmoch rozhodovať uvedený sudca, môže mať za následok vyvolanie odôvodnených pochybností tejto osoby ako účastníka týkajúcich sa nestrannosti tohto sudcu voči nemu pri rozhodovaní v jeho veci (I. ÚS 352/2010).

Ďalšiu skutočnosť tvrdenu navrhovateľom, a teda že zaujatosť sudcu vyplýva z jeho presvedčenia o nátlaku na jeho osobu uskutočneného prostredníctvom „narkotického“ útoku

na jeho manželku v súvislosti s rozhodovaním v inej veci pred ústavným súdom (nález sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009 o nesúlade zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s ústavou), ústavný súd vyhodnotil ako irelevantnú a bez príčinnej súvislosti s namietanou predpojatosťou sudcu vo vzťahu k navrhovateľovi, resp. k právnej veci sťažovateľa, v ktorej navrhovateľ vystupuje v pozícii účastníka konania.

Pokiaľ navrhovateľ vo svojom podaní poukazuje na vlastné medializované výroky smerujúce proti sudcovi Ladislavovi Oroszovi, tieto možno považovať za účelové, ale súčasne za spôsobilé vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcu Ladislava Orosza. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na list sudcu Ladislava Orosza z 28. marca 2013 adresovaný predsedníčke ústavného súdu, v ktorom potvrdil, že navrhovateľom medializované invektívy voči jeho osobe by mohli vzbudiť pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti rozhodovať o sťažnostiach, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv postupom a rozhodnutiami najvyššieho súdu.

Ústavný súd pri posudzovaní podanej námietky predpojatosti prihliadol tiež na okolnosť uvedenú sudcom Ladislavom Oroszom, a to podanie trestného oznámenia navrhovateľom proti jeho osobe 22. februára 2013 pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní o vznesenej námietke predpojatosti vychádzal tiež z vyjadrenia sudcu Ladislava Orosza k vznesenej námietke, ktorý síce nezaujal jednoznačný postoj týkajúci sa svojej nestrannosti, avšak súčasne sám skonštatoval, že navrhovateľom uplatnené námietky predpojatosti sú spôsobilé vyvolať objektívne pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti pri rozhodovaní o veciach, v ktorých navrhovateľ vystupuje v pozícii sťažovateľa alebo účastníka konania, proti ktorému sťažnosť smeruje, alebo ako štatutárny zástupca najvyššieho súdu vo veciach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam alebo postupu najvyššiemu súdu.

Uvedené okolnosti ústavný súd považuje za také, ktoré sú schopné vyvolať vonkajšiu oprávnenú pochybnosť objektívnej povahy o nestrannosti sudcu Ladislava Orosza, resp. o dôveryhodnosti senátu, ktorého rozhodnutie sa dotkne aj práv a právom chránených záujmov predsedu najvyššieho súdu JUDr. Štefana Harabina v zmysle § 27 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto I. senát ústavného súdu rozhodol o vylúčení menovaného sudcu ústavného súdu z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10669/2013.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013